

Zbogom pameti, evo nas u piano baru

Novi pisac na našoj književnoj sceni, Zoran Pilić, upravo je ukoričio svoju prvu zbirku kratkih priča ***Doggiestyle***, za koju prvi čitatelji predviđaju da će biti hit ove sezone

Razgovarala: Stela Jelinčić

Fotografije: Kristijan Topolovec / Gerila

Baš si seksi prekrizila te noge – kaže mi Zoran – volim kad ih žena dvaput prekrizi, kad ih tako smota u spiralu.

– Hvala – osmjehnem se.
– Ajde pucaj – kaže on i namjesti se čvrsto u stolici.

– Kamo si izlazio? – pitam.
– U *Concordiju*. Čovječe, kakvih je tamo komada bilo.

– I ja sam tamo izlazila – kažem.
– Pa ne znam baš. Kako te onda nisam vidio?

– O, hvala ti na komplimentu. Baš ti je...onako...balkanski. Valjda sam bila premlada i za gledanje – kažem.

– S kojom god da sam se tamo spetljao, bila je iz Rijeke. E, te *riječke pičke*, baš su dobre...sto puta sam se zaljubio. Ne znam kako ta mjesta propadaju. Pa *Concordija* je uvijek bila puna...

– A, jebiga. Picu sad tamo možeš posjesti – utješim ga.

Za intervju smo se dogovorili da ga odradimo po birtijetinama.

– Pa gdje drugdje. I knjigu smo tako odradili.

Pješačimo do njegove najdraže birtije.

– Znaš onu muku Isusovu s naslovom knjige? Odlučio sam se, konačno, za naslov *Doggiestyle* – kaže.

Odahnem. Zajedno se odlučujemo oko naslova već dani. Ma što dani, tjednima. I ovaj stvarno odgovara. Knjigu kratkih priča Zorana Pilića počeli smo uređivati Milan Šarac i moja sićušnost još prošle zime i ona upravo izlazi u *Konzorovom* izdanju. Sad imamo naslov. Čudno je to s naslovima, vrtjeli smo na desetine njih, ali nisu izdržali.

– Stvarno mi je dobar taj naslov – kažem.

– Osim na čisti seks, na što te podsjeća? – znatiželjan je Zoran.

– Na poetiku psećeg stila u književnosti, na lajanje, režanje, trganje la-

naca. Pa naše ulice su pune sranja, a i svaki čas će ti netko reći da živi ko pas, da radi ko pas, da je *vjeran kao pas*, a sve donedavno i klali smo se ko psi – kažem.

– Da, i pas i stil su velike metafore, a tek skupa...

Stižemo u njegov kvartovski birc. Meksički ugođaj, *Corone*, guze vabilice i dobra stara rokerska mjuza. Pomislim kako ovaj čovjek zna sve dobre birtije po gradu i ni u jednu lošu me još odveo nije.

– I o čemu ćemo? – pita me.

– O blogerskoj književnosti – kažem.

– Moramo li o tome? Ajde, o bilo čemu drugome...

No, gukni, majstore. Kako da mu razvežem ta usta? – pitam se – sakrio se u stolici, cucla *Coronu*, najradije bi opet trkeljao o Meksiku. Jebo ga Meksiko. I dok tako prebirem misli, on kretno s pričom.

– Mislim da je to nesretno etiketirano kao blogerska književnost jer tako to i nije književnost već cirkuska atrakcija. Samim tim, službena se kritika ne mora službeno baviti njome. Ako je to tele s dvije glave onda to nije ništa ozbiljno. Zato se dogodilo da je većinu ljudi koji su se pojavili prošle godine s knjigama, a počeli su na blogu, kritika nepravredno prešutjela. Nitko ne želi nikakve etikete. Razumiješ? Pišeš nešto i svaki pisac želi normalan doživljaj svoje knjige. Ne mislim da je posebno bitno ako je netko počeo na netu, ali kad dobiješ etiketu u našim književnim krugovima onda nitko ne osjeća potrebu da te uopće doživljava, da uspoređuje svoj rad s tvojim, a kritika se ne mora osvrnuti i nema obavezu da te primijeti.

– Da, to je sektašenje vanblogerskih krugova. Ajde da sad mi njih zovemo vanblogerska književnost i da ih blogmetrom mjerimo – podrugljiva sam. Jasno mi je i u pravu si.

I zapečatimo tu temu, i Pilić i ja.

Gladim svoja ozlijeđena koljena i znam da to Zoran primjećuje. Ovako ih mogu nažuljati i u *Doggiestyleu* – pomislim.

– Jel boli? – pita me.

– Sve više.

– Kako si uopće pala? Kako to voziš?

– A, eto. Prebrzo. Kiša je. Padneš, ali se digneš... Vjeruješ li u sudbinu? – pitam ga nakon gutljaja.

– Volim se poigravati s idejom da je nekome namijenjena neka sudbina. Vjerujem u predosjećaj. Evo, recimo, kad si pala s bicikla. Mogla si imati neki predosjećaj da će se nešto dogoditi.

– Je li to onda danas moja sudbina konačno progovorila?

– Ma nije. Valjda bi onda već netko skužio kako sudbina funkcionira. Mislim da nisu stvari zacrtane.

– Jesi li ti odlučio biti piscem? – pravi se naivna.

– Još se uopće ne osjećam piscem. To mi uobraženo zvuči. Imam neku nejasnu sliku o tome.

– Strahopoštovanje? – nagađam.

– Ma ne. Ali, ne možeš nakon prve knjige sebe tako doživjeti. Biti pisac je način života i to radiš kontinuirano. U ovoj fazi sam *još nepisac*.

– Književnost nam je totalna nula – dobacuje lik sa šanka.

Mi kratko kimnemo.

– Što uopće reći? Ima li većina Hrvatske baš takvo mišljenje? Kažem prijateljici da pišem knjigu, a ona ko iz puške: 'Danas svaka budala može napisati knjigu!'

Ali, opet, s druge strane, nešto će se novo u književnosti vjerojatno ipak začeti u nečijim prvijencima. Za novo je potrebno rušenje, a neće baš mostove za sobom rušiti već ukoričeni pisci.

– Ma, jebo ti književni život koji se sveo na dvoje kritičara.

– I svi čekaju kako će oni procijeniti knjigu... Nego kako ćeš to skinut?

– pita.

- **dog** [dawg, dog] *noun, verb* dogged, dog·ging.

Zbogom pameti, evo nas u piano baru

– Misliš hlače?
– Ma neee, nego to s diktafona...
– A, kako ću – s mukom, eto kako ću.
Nego, kako se osjećaš sad kad stupaš na scenu? Zamišljam da osjeća olakšanje, veselje, uzbuđenje – lijepo je vidjeti svoje priče u koricama.
– Pa, nemam nikakav odnos. Možda za mjesec dana. Umoran sam i jedva čekam da počnem nešto drugo pisati. Toliko sam puta već prošao svaku pojedinu priču, svaku ideju, svaki lik – da je to pred kraj postalo zamorno kao cijepanje drva. Ipak, dok sam radio na starim pričama, pisao sam i nove, pa je bilo okej. Napisao sam... tri knjige – koliko je tu materijala za cijepanje i tesa-nje bilo. Zapravo, osjećam neku vrstu praznine koja nije negativna, ono, prazna baterija, tupilo. To ti je to...
– Osim toga, kad nešto objaviš, to prestaje biti samo tvoje. Dao si mu život i neka ide – kažem.
– Pa, da! Volio bih da ljudi čitaju moje priče. Recimo, bilo bi super vidjeti neku zgodnu koku kako ih čita u tramvaju ili doći u knjižnicu, a netko ih upravo posuđuje. Mislim da je to najbolji osjećaj – znati da ljudi čitaju tvoje priče.
– Ili ući u knjižaru i vidjeti svoju knjigu na policama?
– Da. Točno znam gdje će stajati. Jer stoje po abecednom redu pa znam da ću biti kod Sanje Pilić ili Damira Pilića – smije se – ne sjećam se tko je to rekao: 'Pisci su čudan svijet, misle da ljudi čitaju.'
– Misliš li je nositi u džepu, pokazivati na tulumima, bariti knjigom? Ne bi mi bilo prvi puta da mi netko baš tako ule-tava. Jedan mi je najprije poklonio svoju knjigu, a poslije mi uvalio jezik. Neću reći tko, ali dobro se ljubio.
– Ma, ne...ne treba meni knjiga kao legitimacija. Ali kad napraviš priču, a nitko je ne pročita, onda si u kurcu. Isto ko sa slikom. Ne možeš slikati samo za sebe. Neke slike proputuju cijeli svijet,

a neke zauvijek ostanu u podrumu. To bih volio: biti preveden u Sloveniji, Srbiji, Bosni...
– U Meksiku?
– Da, bravo! U Meksiku. Volio bih da moje priče odu negdje daleko, daleko, da ih vidim na španjolskom. Pitam se kako bi oni riješili neke stvari. Volio bih otići u Kikindu na Festival kratke priče. Čitao bih iako imam veliku tremu. Neki pisci nikada ne čitaju. Misle da je to nepotrebna estradizacija. Ja imam tremu, ali bila bi manja u manjem gradu, u nepoznatom gradu, a pogotovo u nekom stranom gradu. Tamo gdje baš i nije moj teren...
– Više te plaše poznati ljudi, čitanje pred poznatim ljudima? – pitam ga.
– To je knjiga, to nije film, ako nemaš nešto jako, bez veze je. Eto, Bukovski je publiku gledao kao zvijer koju tek treba ukrotiti. Ako nema reakcije, užasno je. Moraš zaista imati nešto super zabavno ili totalno sjebanost da izazoveš reakciju ljudi.
– Knjiga ti je izrazito muška, miriše na testosteron i jebačinu – kažem.
– Nema baš puno seksa. A ne možeš ni tako podijeliti književnost – na mušku i žensku. Iako priznajem da ima toga što samo žena može napisati ili snimiti.
– Ma naravno, jebeš to muško-žensko. Ali kod tebe se osjeti muška moć. Vidiš kakvi su ženski likovi u tvojoj knji-zi. Ili su kurve ili su pičke. Ili ih muškara-c prebije ili ih pojebe.
– To je poremećaj. To nije muška moć, nego nemoć. U kritici jednog romana koji je nedavno izašao piscu se zam-jera teški muški šovinizam. Kao, likovi su mu šoviniisti, a on se kao autor nije ogradio od toga. Što ti misliš o tome?
Pita sad on mene. Kao da on mene intervjui, jebote.
– Pa valjda likovi mogu raditi što god hoće. Glupo mi je poistovjećivati lik s

piscem. Stvoriš ga i on živi svoj život. Pa nećeš u zagradi stavljati opaske – to je on rekao, ne ja. Biti pisac je šizofreno stanje.
– Ima tu nešto. Likovi imaju svoje filozofije, i nema pametovanja autora. U kratkoj prozi prostor je zgusnut i ne možeš ga trošiti na uvođenje samog sebe.
– A kad izideš iz proze...
– Pokušavam biti normalan – smije se.
– Slobodan si u pričama. Eksperimentiraš, luduješ. Tvoji likovi su skloni seksualnim istraživanjima. Jesi li i u stvarnom životu takav?
– U stvarnom životu sam dosadan. Čini mi se da u pričama nisam.
– Dosadan?
– Da. Ja najviše sličim onom liku iz priče *Jebo te Christopher Moltisanti*...
– Pa dobro, znači, lisice, bič i to, može?
– Može. Ali je bolje kad od žene krene.
– Takve žene voliš?
– Ne, ne volim. To me uznemiruje, ali jebiga... Vidim, sad me foliraš.
– Sjećaš se Dildo Baginsa. Je li to tvo-ja priča?
– Svi maštaju, imaju neke komplicirane seksualne fantazije, frajeri naročito, a kad se dogodi da žena krene s tim onda se povlače.
– No jesi li i ti takav? – inzistiram.
– Ma ne...joj, šta je tebi?
– Pa dobro, samo pitam. Mislim, vibrirajući prsten, japanske kuglice, tko to nije probao?
– Ja nisam. Za potrebe te priče gu-glao sam po netu.
– Ne znaš kako izgledaju japanske kuglice?
– Ne. Kako?
– To ti je kao kurac u dijelovima ili kao tri, četiri glavića na špagici...
Smijemo se.
– Jedini stvarni dildo iz te priče je Devil's Dildo. To je crveni dildo s rogovi-

- **style** [stahyl] *noun, verb* styled, styl·ing.

Zbogom pameti, evo nas u piano baru

ma. Ona druga dva nisu stvarni, ali... pa bilo bi zgodno da postoje.

– Lud si za filmom – kažem.

– U osamdesetima nije bilo neta pa su nam film, glazba i knjige bili sve. Organizirali smo često filmske maratone i manijački gledali sve, i staro i novo. Ja i priče pišem u filmskim kadrovima, vidim likove, mjesta, nekada čak vidim i glumce koji bi to dobro odigrali.

– Često si u pričama vidio Aćimovića ili Maju Mandžuku.

– Jesam – smije se. Vidim kadriranje u priči. Moram vidjeti priču da bih je mogao napisati. Važno je i čuti je. Kad je čitam želim da mi dijalog zvuči autentično, a ne kao u hrvatskim sapunicama. Vidiš, priče nisu papirnate, pa makar ih mi željeli vidjeti kao knjigu.

– Onda, je li ti bolja filmska ili knjiška priča?

– E, to je uvijek pitanje. Uglavnom je bolje pročitati knjigu.

– Meni smeta što nakon filma moja mašta više nije bitna. Golum će od sada uvijek biti Jacksonov Golum....a ja više volim imati svog. Bi li radije bio pisac ili redatelj?

– Rado bih pisao scenarije za kratke filmove. Scenarij je dosta zajebano pisati. Volio bih biti potpisan kao scenarist u nekom jebeno dobrom filmu. Režiser je, naravno, uvijek glavna zvijezda, ali biti scenarist znači idealno spojiti pisanje i film – napisati film...

– Kome bi volio napisati film?

– Dukiću, na primjer, ili Kristijanu Miliču – čitao sam par njegovih intervjuja i vidi se da taj čovjek živi film tristo na sat.

– Ideš u kino sam?

– Uglavnom. Ili s ljudima koji znaju šutjeti. Koji ne jedu kokice i ne pričaju za vrijeme projekcije...Šta nije bez veze otići u kino s nekim kog ne poznáš dovoljno dobro? Izađeš iz kina, šutiš i ispadneš šutljivi čudak, a zapravo samo osjećaš film u sebi, slažeš dojmове.

– Možemo li sad malo o nečem drugom. O seksu na primjer? – pitam.

– Ne!

– Ma zašto ja toliko volim pričati o seksu? Dobro, nećemo o seksu, ajmo onda o Amsterdamu. Često si odlazio u Amsterdam?

– Da. Pa i ti si bila.

– Jesam.

– Jesi li kupila dečku kurvu za rođendan?

– Nisam tada imala dečka.

– Prvi put kada sam bio u *Red Light Districtu*, vidio sam dvoje Talijana.

Djevojka mu je htjela kupiti seks. A ovaj neće. Žena ide okolo i pregovara oko love i svega.

– A kakve mu je kurve birala? – pitam.

– Ispitivala ga kakve mu se sviđaju.

Te hoćeš ovu, hoćeš onu, profesorica ti je dobra ako voliš profesorice...cijelu ulicu je prošla nagovarajući ga...

– I on ništa? – šokiram se.

– Ne znam kako je završilo...a bi li ti kupila neku svome dečku?

– Bolje je pitanje koju bih sebi kupila, a njemu, naravno, jednu debelu i dlakavu.

Promijenili smo nekoliko birtijetina. Baš kako smo se dogovorili. I zaista u nijednu lošu me ovaj pisac odveo nije.

Svršimo u pivnici. Ja na soku, Zoran na pivu.

Pričam mu priču s ovogodišnjeg ljetovanja: Napušimo se mi ko budale i sjedimo, kad mene odjednom počne prat neka teška paranoja. Znaš kad si nažijen ko kreten i isparanoiziraš se. Katastrofa! I zabrijem da sam trudna. Sto posto trudna! Gledam u trbuh, gledam u sise. Sve nabubriło čovječe, ko ludo. I znam da ne može to biti jer pijem pilseve protiv male djece, ali ipak gledam se i brijem, sto posto sam trudna. I kad nisam mogla više izdržati stotinu glasova u glavi, kažem lvi – 'Iva, brijem da sam trudna.' A Iva kaže: 'Pa dobro. Možda i jesi'.

– Iskoristit ću ovo za neku priču

– kaže mi Zoran.

Tako razmišlja pravi pisac. Moraš paziti što pred njim pričaš.

– Ne dam ti – kažem.

– Već si mi dala.

Zašto nikad nemamo orgije doma (ulomak)

(...) „Znaš kako je, sve ti to prije ili kasnije ode u rutinu. Seks se polako nametnuo kao problem broj jedan, glavna tema razgovora. Počeli smo gledati pornofilmove.“

„To je u redu.“

„Pa, da ti pravo kažem, i nije, jebiga. Kad sam bio mlađi, sanjao sam o ženama koje bi se palile na gledanje pornofilmove, ali kad to dobiješ, nije to baš ono što si očekivao. Kao prvo, bio je to njen prijedlog. Ja inače nisam nekakav veliki pornofil, žircira me to malo...“

„Žirciraju te pornofilmovi?“

„Kako ne, daju ti skroz krive informacije. Iskompleksiraš se s vremenom. Tip sretne ženu i odmah je primi za sisu, nema priče. Ova mu isti tren puši kurac... pa se pitaš, čovječe, jel ja nešto krivo radim? Kužiš, zašto nama ne puše otprve nego ono...“

„Pomalo.“ (...)

Zoran Pilić, *Doggiestyle*, Konzor, 2007.